

Захтеви студената нису испуњени, али они и даље покушавају да пробуде људе који раде у државним институцијама, јер су то људи који заправо имају неку моћ и надлежности. Надају се да ће тужилаштво почети да ради свој посао, наводећи да студенти имају слободу да нешто кажу, али да немају слободу да их неко чује. И док, како кажу, власт задаје најниже ударце таргетирањем студената и њихових породица, млади који блокирају факултете желе да пруже подршку онима који су уцењени или уплашени да ће својом подршком њима нешто изгубити. О свему овоме, као и томе у каквом друштву би једног дана волели да живе у "Утиску недеље" говорили су студенти факултета Универзитета у Београду, Новом Саду и Нишу.

„Уставни суд је све али није уставан, он би као највиши акт Србије требало да гарантује слободу изражавања и мишљења, а ми свакодневно видимо на телевизији и улицама да тога нема“, навела је студенткиња Правног факултета Нина Кањевац говорећи о данашњем скупу студената испред Уставног суда у Београду.

Што се тиче аргумента да Уставни суд не ради недељом, студент Факултета политичких наука у Београду Алекса Симић наводи да су они изашли данас на протест како би

доказали да нас Устав штити и недељом, празником, на црвено слово, 365 дана у години.

„Рекао бих да је наша слобода мишљења ускраћена имплицитно и индиректно, јер шта год да кажемо долази до одређених реакција на наше мишљење – или будемо блаћени у медијима, или нас представљају као стране плаћенике, или да смо плаћени од стране опозиције да рушимо државу. То једноставно није тачно. И не верујемо да неко треба да нам држи руку преко уста да би нам забранио да говоримо, постоји много више начина на које можете неке да сигнализирате да не треба да изражава своје мишљење“, наводи Симић.

Студенткиња Факултета драмских уметности у Београду Мина Леонтијевић каже да је најгори пример ускраћивања права студената на говор и мишљење управо ћутање институција на њихове проблеме које гласно износе сваког дана.

„Сваког дана тражимо да се наши захтеви испуне, али нас нико не чује. Можда ми имамо слободу да нешто кажемо, али немамо ту слободу да нас неко чује“, истиче студенткиња ФДУ-а.

Студент Факултета техничких наука у Новом Саду Марко Ђенадић каже да је најочигледнији пример непоштовања Устава кршење слободе окупљања.

„Ви се негде окупите и појаве се људи који потенцијално желе да вас убију. Они вас тамо газе по улици, излазе из својих аутомобила и касније и нападају, а прокламована је слобода. Дакле, слобода у одређеним границама, слобода док ми кажемо да може, та нека ограђена слобода постоји тренутно“, објашњава Ђенадић.

